

Naši velmožje so kmalu vpili okoli: Toda ljudje so dejali:
 „Izginil je mir iz našega kota, kar je „O, kajpada! Ovce niso več tako mirno pre-
 Koren tukaj! Vse ljudi je nahujskal proti našale vaših škarij! Zato naj jih gosposka krotí!
 nam! Čas je, da ga prestavimo odtodi!“ Vse naj služi vašemu sebičnemu nagnjenju!“

(Dalje.)

‚Belim menihom‘ v pozdrav.

(O priliki otvorjenja stiške opatije.)

Dan zgodovinski je zor privèl nam čez jasna pogorja,
 Z rádostno sòlzo v očéh rod blagoslavljal ga naš!
 Móž plemenitih je broj objela spet zemlja slovenska,
 Vek odvihrál je od tod, kar so razstali se ž njó.
 Žalno razstali ... Saj d o m zapustili takrát so pregnanci,
 Tujka ne — mati je njím zèmlja slovenska bilà.
 Šest je stoletij in več z ljubeznijo jih negovala,
 Šest so ji vekov in več zvesti sinovi bili.
 Blagi sinóvi! Pred duh pradavni mi stopajo časi:
 Delali kaj za naš rod „beli mènihí“ so tod!
 Dlan in srcé in razum posvetili očetom so našim
 Časne jim blagre delèč, k večni jih sreči vodèč.
 Šume slovenske so v raj izpreminjali žalji mèniški
 Tod, kjer ponosno poljé ziblje zdaj polni svoj klas.
 Jadnih nešteto solzâ otrli so z lic siromakov,
 Lačnim lomíli so kruh, bólnim hladíli bolest.
 Zlate omike je svit zazóril nam ž njimi v deželo,
 Prve učtelje v njih ded je dolenski častil.
 Tihe pobožnosti vonj po sèlih so širili naših,
 Sládko ljubezen do Nje, ki je Kraljica nebâ.
 Dlan in srcé in razum posvetili očetom so našim —
 Kaj naj daruje še več prave ljubezni krepost?
 Žrtev mi terjaš krví? — O, líli so, líli jo tudi
 Tod za naš narod in dom hrabri mèníhi nekoč! ...
 Ne po bahatih gradéh — v meniškem je tihem zidovju
 Nášel zavetje naš ded, ko je navalil Turcín.
 Tu se boril je za križ, boril se za lastno svobodo,
 In posvečene roké ščit mu bilè so močán.
 Pálo, oh pálo je gláv, a bratje — črez trupla menihov
 Moral je ljuti barbar, da je dosegel do nas! ...
 Strašna in — lepa povest! Oh kdo bi pozabil jo, bratje,
 Če le hvaležnosti kal v prsih njegovih brstí?
 Národ naš zabil je ní, na veke ne bode je zabil,
 Danes živeje kot kdaj zopet mu vstaja pred duh.
 Danes, ko slavne možé, dobrotnike vélike svoje
 Zopet pozdravlja vesel v svoji sredini le-tód. —
 Dan zgodovinski zares! Sinovi Marijini zopet
 Tú so razpéli svoj krov, rod kjer Marijin živí ...
 Hvala ti, sveti Bernard — in hvala vam, beli očetje,
 Narod slovenski vam vès hvalo prepeva v pozdrav!
 Narod slovenski je blag, on vreden je vaše ljubezni:
 Dlan in srcé in razum zopet podajte mu v dar! —

M. O.